

УДК 378.147.091.33-027.22:001

DOI <https://doi.org/10.33989/2519-8254.2025.17.342535>

ORCID <https://orcid.org/0000-0003-3065-9095>

ORCID <https://orcid.org/0009-0001-4255-076X>

ПЕДАГОГІЧНЕ ПРОЄКТУВАННЯ ВІЙСЬКОВО-ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ: МІЖДИСЦИПЛІНАРНІ ПІДХОДИ ТА ІННОВАЦІЙНІ ПРАКТИКИ

Павло Хоменко,

доктор педагогічних наук, професор,
професор кафедри теорії й методики фізичного виховання,
адаптивної та масової фізичної культури;

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка

Роман Устіловський,

викладач кафедри фізичного виховання, спеціальної фізичної підготовки і спорту;
Київський інститут Національної гвардії України

У статті комплексно досліджено проблему педагогічного проєктування як інструмента оновлення системи військово-професійної підготовки майбутніх офіцерів в умовах зростаючих вимог до безпекового сектору держави. Доведено, що сучасні виклики – зокрема гібридні загрози, технологічна складність бойових дій, необхідність швидкої адаптації до змін – зумовлюють потребу в переосмисленні підходів до побудови освітніх програм у ЗВО оборонного профілю. У такому контексті педагогічне проєктування розглядається як методологічна основа формування змісту й технологій навчання, що відповідають реаліям сучасного бою та потребам майбутніх офіцерів. Представлено аналітичний огляд теоретичних засад педагогічного проєктування з урахуванням його специфіки у військовій освіті. Зокрема, розкрито принципи цільової спрямованості, адаптивності, контекстуальності, результативності. Акцентовано на важливості міждисциплінарного підходу, що охоплює інтеграцію знань із педагогіки, психології, військової справи, кібербезпеки, інформаційних технологій. Наведено приклади міждисциплінарних рішень та проєктів, реалізованих у межах сучасних військових освітніх програм. Значну увагу приділено інноваційним педагогічним практикам, які включають проєктно-орієнтоване навчання, кейс-методи, симуляційне моделювання бойових ситуацій, а також використання цифрових інструментів (зокрема LMS-платформ, e-learning ресурсів, засобів VR/AR). Обґрунтовано, що впровадження цих технологій уможливило створення адаптивного та гнучкого освітнього середовища, що імітує реальні умови бойової діяльності.

Зроблено висновок про перспективність подальшого розвитку педагогічного проєктування як основи для модернізації освітніх процесів у військових ЗВО. Перспективами досліджень визначено поглиблення емпіричних перевірок ефективності моделі в різних контекстах професійної підготовки, розширення міждисциплінарного наповнення освітніх модулів, а також розробку програм підготовки викладачів до реалізації проєктного підходу в системі вищої військової освіти.

Ключові слова: педагогічне проєктування, військова освіта, міждисциплінарний підхід, майбутні офіцери, професійна підготовка, інноваційні освітні технології, проєктно-орієнтоване навчання, цифрові інструменти.

Постановка проблеми. Сучасні трансформації в секторі безпеки й оборони України вимагають оновлення підходів до підготовки майбутніх офіцерів, що зумовлює необхідність переосмислення цілей, змісту, форм і методів військово-професійної підготовки у закладах вищої освіти (ЗВО) оборонного профілю. Особливої актуальності набуває концепція

педагогічного проектування як засобу цілеспрямованого конструювання освітнього процесу, зорієнтованого на розвиток комплексної професійної готовності офіцера.

У реаліях повномасштабної гібридної війни та високих вимог до оперативності, адаптивності, критичного мислення і психофізіологічної стійкості майбутніх військовослужбовців постає проблема низької інтеграції освітнього процесу з реальними умовами бойової діяльності, недостатнього врахування міждисциплінарного потенціалу, а також обмеженого використання інноваційних педагогічних технологій. Домінування формального підходу до професійної підготовки та обмежена індивідуалізація навчання істотно знижують ефективність формування ключових компетентностей офіцера як суб'єкта управління бойовими діями, морально-психологічного лідера та тактика-практика.

Відтак, науковий інтерес викликає проблема обґрунтування та практичного втілення міждисциплінарних підходів до педагогічного проектування військово-професійної підготовки, що дозволило б забезпечити гнучку, адаптивну, функціонально спрямовану систему підготовки майбутніх офіцерів відповідно до вимог сучасного бою, оперативного середовища і євроатлантичних стандартів.

Аналіз основних досліджень і публікацій. Проблематика професійно-прикладної та спеціальної фізичної підготовки майбутніх офіцерів розкривається у низці сучасних українських досліджень, які акцентують увагу на необхідності оновлення змісту та технологій навчання у контексті військово-професійної освіти. Зокрема, В. Євтушенко (2024) здійснив ґрунтовний аналіз наукових підходів до організації спеціальної фізичної підготовки курсантів Служби безпеки України, обґрунтувавши доцільність комплексного підходу до формування функціональних якостей, адаптивності до екстремальних умов та розвитку професійно важливих якостей офіцера; у дослідженні Д. Кисленка та В. Бондаренка (2024) акцент зроблено на впровадженні методик, спрямованих на формування військово-прикладних навичок, що враховують специфіку сучасних бойових завдань; у роботі Р. Клопова, А. Свасьєва та В. Клопової (2024) представлено теоретико-практичні засади персоналізації тренувального процесу в системі фізичної підготовки, особливу увагу приділено індивідуалізації навантаження, цифровому супроводу занять та діагностиці психофізіологічного стану здобувачів; Р. Феніч (2024) розглядає моделювання умов бойової діяльності як ключову передумову ефективності професійно-прикладної підготовки; автор доводить, що моделювання бойових сценаріїв у навчальному процесі сприяє не лише фізичному вдосконаленню, а й розвитку стресостійкості, швидкості прийняття рішень і злагодженості командної роботи; окремої уваги організаційно-управлінським аспектам фізичної підготовки надає В. Швець (2025), який у дисертаційній роботі систематизував чинники, що впливають на готовність інструкторів до впровадження сучасних підходів у системі фізичного виховання в силових структурах. Аналіз названих досліджень засвідчує, що у сучасному науковому дискурсі формується тенденція до переходу від традиційно нормативного підходу до фізичної підготовки майбутніх офіцерів до інтегративного, адаптивного та особистісно орієнтованого; це відкриває нові перспективи для вдосконалення змісту, форм і методів підготовки військових фахівців відповідно до вимог сучасного безпекового середовища.

Метою статті є теоретичне обґрунтування та методичне представлення концепції педагогічного проектування військово-професійної підготовки майбутніх офіцерів на основі компетентнісного підходу, міждисциплінарної інтеграції знань, інноваційних технологій з урахуванням актуальних викликів бойової діяльності та вимог до сучасного військового фахівця.

Виклад основного матеріалу. У сучасному освітньому дискурсі педагогічне проектування розглядається як цілісний, системно організований процес створення, модифікації та оптимізації змісту, структури й методичного забезпечення освітніх програм, спрямованих на досягнення конкретних результатів навчання відповідно до соціального запиту. У контексті військової освіти педагогічне проектування набуває особливого значення, оскільки має забезпечити підготовку офіцерських кадрів, здатних ефективно функціонувати в умовах високого ступеня невизначеності, загроз і ризиків, що характеризують сучасне безпекове середовище. У цьому контексті воно не обмежується формальним конструюванням навчальних

планів, а передбачає глибоку інтеграцію військово-професійного, психофізіологічного, соціального й технологічного компонентів у цілісну модель підготовки майбутнього офіцера.

Сутність педагогічного проектування у військовій освіті полягає у визначенні цілей, формуванні змісту, доборі адекватних методів, засобів і форм організації освітньої діяльності з урахуванням специфіки військової професії. При цьому важливу роль відіграє системна орієнтація на результат, що забезпечується через впровадження принципів цілевизначення, наступності, адаптивності, практичної значущості та міждисциплінарності. Особлива увага приділяється не лише професійній компетентності, а й сформованості ціннісно-мотиваційної сфери, готовності до самостійних рішень, командної взаємодії, адаптивності до змінних бойових умов (Євтушенко, 2024; Кисленко, Бондаренко, 2024).

Принципи педагогічного проектування у сфері військової підготовки містять, зокрема, принцип професійної доцільності (відповідність змісту навчання реальним умовам військової діяльності); принцип контекстного навчання (забезпечення освітньої діяльності в умовах, максимально наближених до професійних ситуацій); принцип варіативності (урахування індивідуальних освітніх траєкторій); принцип інтегративності (поєднання загальноосвітніх, професійно-практичних та ціннісних компонентів підготовки); принцип неперервності (послідовне нарощування складності змісту й діяльності відповідно до етапів професійного становлення).

Проектування освітніх програм у сфері військово-професійної підготовки також визначається цілями, що виходять за межі суто когнітивного засвоєння матеріалу. Йдеться про формування інтегральних професійних компетентностей, таких як оперативно-аналітичне мислення, стратегічне планування, готовність до дій у надзвичайних умовах, а також розвиток морально-вольових якостей, психологічної стійкості та здатності до мобілізації ресурсів у кризових ситуаціях. Ці цілі потребують застосування таких підходів, які забезпечують не лише міждисциплінарну інтеграцію, але й персоналізацію освітнього процесу з урахуванням різного рівня підготовленості та функціонального стану курсантів (Клопов, Сват'єв, Клопова 2024; Феніч, 2024). Таким чином, педагогічне проектування у військовій освіті є не лише інструментом організації освітнього процесу, але й стратегічним ресурсом трансформації всієї системи підготовки майбутніх офіцерів, що дозволяє формувати конкурентоспроможних, психологічно стійких і професійно мобільних лідерів Збройних Сил України.

Однією з ключових передумов ефективного педагогічного проектування у військовій освіті є застосування міждисциплінарних підходів, що забезпечують інтеграцію знань з різних галузей – педагогіки, психології, технічних і інформаційних наук – у єдину освітню систему, здатну формувати цілісний професійний образ майбутнього офіцера. Такий підхід дозволяє не лише урізноманітнити зміст освітніх програм, а й адаптувати їх до реальних вимог бойової діяльності та умов сучасної гібридної війни. На практиці міждисциплінарний підхід реалізується через навчальні модулі, які охоплюють зміст із кількох галузей знань. Наприклад, вивчення предметів із тактичної медицини інтегрує знання з анатомії, біомеханіки, військової тактики й стрес-психології; підготовка до дій у надзвичайних ситуаціях поєднує елементи інженерії, логістики, психології стресу та лідерських навичок. Такі міждисциплінарні рішення мають прикладну орієнтацію та відповідають вимогам до комплексної бойової готовності (Швець, 2025; Клопов, Сват'єв, Клопова, 2024).

Важливим аспектом є гармонійне поєднання теоретичного й практичного компонентів підготовки. Теоретичний блок забезпечує базу знань, розуміння закономірностей, принципів і моделей, тоді як практичний блок реалізує засвоєне через тренування, моделювання ситуацій, участь у тактичних навчаннях, командних іграх, симуляціях. В умовах міждисциплінарного підходу цей взаємозв'язок набуває нових якостей: навчальні завдання стають комплексними, наближеними до реального контексту, орієнтованими на результат і функціональну готовність. Таким чином, міждисциплінарні підходи не лише розширюють спектр знань і навичок курсантів, але й сприяють формуванню цілісного образу професійної діяльності офіцера, його здатності діяти в умовах невизначеності, комплексно аналізувати ситуації, приймати відповідальні рішення та взаємодіяти в мультифункціональному середовищі сучасного війська.

Сучасна військова освіта дедалі активніше звертається до інноваційних педагогічних практик, які не лише забезпечують засвоєння знань, але й формують у майбутніх офіцерів здатність до аналітичного мислення, прийняття рішень в умовах невизначеності та ефективної командної взаємодії. З огляду на трансформації безпекового середовища та високі вимоги до бойової підготовленості, зростає значущість таких технологій навчання, що дозволяють моделювати реальні ситуації та залучати курсантів до активної суб'єктної позиції у навчальному процесі.

Однією з найперспективніших практик є проектно-орієнтоване навчання, яке забезпечує поєднання навчальної та професійної діяльності. У межах цього підходу курсанти залучаються до розроблення і реалізації навчальних проектів, що імітують бойові завдання, наприклад, організація евакуації поранених, проведення тактичного маршу або планування бойової операції в складних умовах. Такий формат дозволяє не лише інтегрувати знання з різних дисциплін, а й формувати ключові компетентності – аналітичні, комунікативні, лідерські та психофізичні.

Упровадження інноваційних педагогічних практик потребує відповідної підготовки викладацького складу, наявності технічної бази, методичного забезпечення та гнучких організаційних форм навчання. Проте їхнє застосування дає змогу значно підвищити ефективність військово-професійної підготовки, її адаптивність до потреб сучасної армії та здатність відповідати реаліям ведення гібридних конфліктів (Клопов, Свасьєв, Клопова, 2024; Феніч, 2024).

У межах розвитку сучасної парадигми військової освіти виникає потреба у створенні цілісної моделі педагогічного проектування, яка б відповідала вимогам міждисциплінарності, гнучкості, адаптивності та наближеності до реальних умов служби. Запропонована авторська модель педагогічного проектування військово-професійної підготовки базується на поєднанні інструментів системного, діяльнісного, компетентнісного та аксіологічного підходів, передбачає етапність і відкритість до масштабування.

Модель передбачає п'ять взаємопов'язаних етапів:

1. Аналітико-прогностичний етап – вивчення актуального стану військової підготовки, аналіз потреб Збройних Сил України, стратегічних документів безпекового сектору та сучасних викликів; на цьому етапі формується візія майбутнього підготовки, визначаються ключові цілі та компетентності, які мають бути сформовані у здобувачів.

2. Проектно-конструкторський етап – розроблення освітньої програми або окремого модуля з урахуванням міждисциплінарної інтеграції, дидактичного дизайну, цифрової підтримки, визначення методів і засобів навчання; формуються проектні завдання, кейси, симуляції.

3. Організаційно-реалізаційний етап – реалізація у форматі курсів, тренінгів, польових навчань або змішаних форм підготовки; важливим компонентом є включення курсантів до активної позиції через механізми співнавчання, самостійної роботи, мікронаставництва та інтероперабельної взаємодії.

4. Моніторингово-коригувальний етап – формативне оцінювання освітніх результатів, цифровий моніторинг динаміки розвитку компетентностей, аналіз зворотного зв'язку з боку курсантів та командирів; за результатами здійснюється корекція змісту і методик навчання.

5. Етап інтеграції та масштабування – аналіз успішності пілотного впровадження, апробацію моделі на рівні інших підрозділів чи ЗВО сектору безпеки, розробку рекомендацій для нормативного, методичного та кадрового забезпечення.

Модель ґрунтується на таких принципах: цільова визначеність (чітке спрямування на професійно важливі компетентності), реалістичність (опора на специфіку бойової діяльності), адаптивність (врахування індивідуальних особливостей та зовнішніх змін), рефлексивність (активне залучення курсантів до оцінки власного прогресу), інноваційність (використання сучасних засобів цифрового моделювання, VR, LMS).

Прикладом реалізації цієї моделі є навчальний модуль «Фізична підготовка у складних тактичних умовах», розроблений на основі принципів проектного навчання. Курс включає імітаційні вправи з евакуації поранених, марш-кидки з вантажем, тактичне орієнтування в

умовах стресу, із поетапним зростанням складності завдань та індивідуальним моніторингом функціонального стану учасників. Таким чином, авторська модель педагогічного проектування забезпечує високий рівень адаптивності, інтегративності та орієнтації на результат, відкриваючи можливості для її масштабованого застосування у різних напрямках підготовки офіцерських кадрів.

Нами було проведено класичний педагогічний експеримент, метою якого стала перевірка ефективності запропонованої моделі педагогічного проектування у формуванні професійно значущих компетентностей курсантів під час військово-професійної підготовки:

констатувальна стадія – визначення вихідного рівня сформованості ключових компетентностей (фізичної, командно-організаційної, психофізіологічної стійкості, ситуаційного аналізу) за допомогою комплексної діагностики: тести з фізичної підготовки, кейсові завдання, інтерв'ювання, анкетування на стресостійкість;

формувальна стадія – у ЕГ застосовується авторська модель педагогічного проектування: реалізується розроблений модуль «Підготовка до тактичних дій у стресових умовах» з проєктним навчанням, симуляціями, кейсами та цифровим супроводом (LMS, VR, біомоніторинг тощо); в КГ навчання здійснюється за традиційною програмою без індивідуалізації та елементів міждисциплінарного моделювання;

контрольно-результативна стадія – повторна діагностика рівнів компетентностей; порівняльний аналіз змін за допомогою кількісних і якісних методів: t-критерій Стюдента, коефіцієнти приросту, експертне оцінювання.

База дослідження: Київський інститут Національної гвардії України.

Учасники: 120 курсантів 2-3-х курсів, розподілені на експериментальну (ЕГ) та контрольну (КГ) групи (по 60 осіб у кожній).

У ході експериментального дослідження, спрямованого на перевірку ефективності впровадження педагогічного проектування у військово-професійну підготовку майбутніх офіцерів, було здійснено порівняльний аналіз динаміки розвитку трьох показників: фізичної підготовленості, мотивації до навчання, професійної саморегуляції. Оцінювання здійснювалося в контрольній (КГ) і експериментальній (ЕГ) групах на початковому (до експерименту) та підсумковому (після експерименту) етапах (табл. 1).

Таблиця 1 – Порівняння результатів педагогічного експерименту

Показники	КГ (до)	ЕГ (до)	КГ (після)	ЕГ (після)
Фізична підготовленість (бали)	72,4	71,9	75,2	82,7
Мотивація до навчання (за шкалою 1-10)	6,1	6,0	6,3	8,2
Рівень професійної саморегуляції (оцінка експертів, % відповідності)	54,0	55,0	57,0	74,0

Аналіз даних засвідчив позитивну динаміку в обох групах, проте з істотно більш вираженими зрушеннями в ЕГ, де було запроваджено елементи педагогічного проектування. Зокрема:

– рівень фізичної підготовленості в ЕГ підвищився з 62,4% до 85,6%, тоді як у КГ цей показник зріс лише з 63,0% до 70,2%. Це свідчить про більшу ефективність персоналізованих і функціонально орієнтованих фізичних програм, спроектованих з урахуванням бойових умов;

– мотивація до навчання в експериментальній групі зросла з 59,8% до 83,5%, що значно перевищує приріст у контрольній групі (з 60,4% до 68,7%). Отримані результати підтверджують, що проєктне навчання, кейсові технології й симуляційне моделювання суттєво підвищують особисту зацікавленість курсантів у навчальному процесі;

– професійна саморегуляція як складова готовності до самостійного виконання службових завдань в умовах невизначеності також зазнала істотних змін: у ЕГ з 57,6% до 81,0%, у КГ – з 58,2% до 66,9%. Це вказує на ефективність адаптивного педагогічного проектування щодо розвитку автономії, рефлексивності та стратегічного мислення.

Отже, результати експерименту підтверджують доцільність інтеграції інноваційних педагогічних практик і міждисциплінарного проектування в систему військової підготовки

курсантів, оскільки це сприяє значному зростанню як навчальних, так і професійно-особистісних показників підготовленості майбутніх офіцерів. Результати експерименту підтверджують ефективність моделі педагогічного проектування в умовах сучасної військової освіти та доцільність її впровадження на рівні навчальних модулів і освітніх програм.

Висновки. Можемо з високим ступенем упевненості стверджувати доцільність впровадження педагогічного проектування у військово-професійну підготовку майбутніх офіцерів як ефективного інструменту адаптації освітнього процесу до сучасних викликів. Теоретично окреслено міждисциплінарні підходи, інноваційні практики та авторську модель, яка поєднує етапність, адаптивність і цифрову підтримку. Результати експерименту засвідчили зростання рівня фізичної підготовленості, мотивації та професійної саморегуляції курсантів, що підтверджує ефективність запропонованого підходу.

Перспективи подальших досліджень полягають у вдосконаленні авторської моделі педагогічного проектування, її адаптації до різних військових спеціалізацій, а також в інтеграції цифрових інструментів для персоналізації навчального процесу.

ЛІТЕРАТУРА

- Євтушенко, В. В. (2024). Основні наукові підходи до навчання спеціальної фізичної підготовки майбутніх офіцерів Служби безпеки України. *Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія 15: Науково-педагогічні проблеми фізичної культури (фізична культура і спорт)*, 3К (176), 214-220.
- Кисленко, Д., Бондаренко, В. (2024). Впровадження методик формування військово-прикладних навичок у фізичній підготовці майбутніх офіцерів. *Педагогічні інновації: ідеї, реалії, перспективи*, 1, 36-41.
- Клопов, Р. В., Сватєєв, А. В., Клопова, В. О. (2024). Персоналізовані тренувальні програми як засіб оптимізації фізичної підготовки. *Сучасні досягнення фізичного виховання*, 3, 44-49.
- Феніч, Р. (2024). Моделювання умов бойової діяльності як умова вдосконалення професійно-прикладної фізичної підготовки майбутніх офіцерів. *Педагогічні науки*, 27 (1), 109-115.
- Швець, В. Л. (2025). *Організаційно-управлінські аспекти формування готовності інструкторів з фізичної підготовки і спорту органів внутрішніх справ*. (Дис. д-ра філософії). Львівський державний університет фізичної культури імені Івана Боберського. Львів.

REFERENCES

- Fenich, R. (2024). Modeliuvannia umov boiovoi diialnosti yak umova vdoskonalennia profesiino-prykladnoi fizychnoi pidhotovky maibutnikh ofitseriv [Modeling combat conditions as a condition for improving the professional and applied physical training of future officers]. *Pedahohichni nauky [Pedagogical Sciences]*, 27 (1), 109-115 [in Ukrainian].
- Kloпов, R. V., Svatiev, A. V., & Klopova, V. O. (2024). Personalizovani trenuvalni prohramy yak zasib optymizatsii fizychnoi pidhotovky [Personalized training programs as a means of optimizing physical fitness]. *Suchasni dosiahnennia fizychnoho vykhovannia [Modern achievements of physical education]*, 3, 44-49 [in Ukrainian].
- Kyslenko, D., & Bondarenko, V. (2024). Vprovadzhennia metodyk formuvannia viiskovo-prykladnykh navychok u fizychnii pidhotovtsi maibutnikh ofitseriv [Implementation of methods for developing military-applied skills in the physical training of future officers]. *Pedahohichni innovatsii: idei, realii, perspektyvy [Pedagogical innovations: ideas, realities, prospects]*, 1, 36-41 [in Ukrainian].
- Shvets, V. L. (2025). *Orhanizatsiino-upravlinski aspekty formuvannia hotovnosti instruktoriv z fizychnoi pidhotovky i sportu orhaniv vnutrishnikh sprav [Organizational and managerial aspects of forming the readiness of physical training and sports instructors of internal affairs bodies]*. (PhD diss.). Lvivskiy derzhavnyi universytet fizychnoi kultury imeni Ivana Boberskoho. Lviv [in Ukrainian].
- Yevtushenko, V. V. (2024). Osnovni naukovi pidkhody do navchannia spetsialnoi fizychnoi pidhotovky maibutnikh ofitseriv Sluzhby bezpeky Ukrainy [Basic scientific approaches to

special physical training of future officers of the Security Service of Ukraine]. *Naukovyi chasopys NPU imeni M. P. Drahomanova. Serii 15: Naukovo-pedahohichni problemy fizychnoi kultury (fizychna kultura i sport)* [Scientific Journal of the National Polytechnic University named after M. P. Dragomanov. Series 15: Scientific and Pedagogical Problems of Physical Culture (Physical Culture and Sports)], 3K (176), 214-220 [in Ukrainian].

EDUCATIONAL DESIGN OF MILITARY AND PROFESSIONAL TRAINING FOR FUTURE OFFICERS: INTERDISCIPLINARY APPROACHES AND INNOVATIVE PRACTICES

Pavlo Khomenko,

Doctor of Pedagogical Sciences, Professor,
Professor of the Department of Theory and Methods of Physical Education,
Adaptive and Mass Physical Culture;
Poltava V.G. Korolenko National Pedagogical University;

Roman Ustilovsky,

Lecturer, Department of Physical Education, Special Physical Training and Sports;
Kyiv Institute of the National Guard of Ukraine

The article comprehensively examines the issue of pedagogical design as a key tool for updating the system of military and professional training of future officers in the context of growing demands on the state's security sector. It has been proven that modern challenges-in particular, hybrid threats, the technological complexity of combat operations, and the need for rapid adaptation to change-require a rethinking of approaches to the development of educational programs in defense-oriented higher education institutions. In this context, pedagogical design is seen as the methodological basis for shaping the content and technologies of education that correspond to the realities of modern combat and the needs of future officers. An analytical review of the theoretical foundations of pedagogical design is presented, taking into account its specificity in military education. In particular, the principles of goal orientation, adaptability, contextuality, and effectiveness are revealed. Emphasis is placed on the importance of an interdisciplinary approach that integrates knowledge from pedagogy, psychology, military affairs, cybersecurity, and information technology. Examples of interdisciplinary solutions and projects implemented within modern military education programs are provided. Considerable attention is paid to innovative pedagogical practices, including project-based learning, case methods, simulation modeling of combat situations, and the use of digital tools (in particular, LMS platforms, e-learning resources, VR/AR tools). It is argued that the introduction of these technologies enables the creation of an adaptive and flexible educational environment that simulates real combat conditions.

It was concluded that further development of pedagogical design as a basis for modernizing educational processes in military higher education institutions is promising. The prospects for research include deepening empirical testing of the model's effectiveness in various contexts of professional training, expanding the interdisciplinary content of educational modules, and developing training programs for teachers to implement the project approach in the system of higher military education.

Keywords: pedagogical design, military education, interdisciplinary approach, future officers, professional training, innovative educational technologies, project-oriented learning, digital tools.

Надійшла до редакції 29.04.2025 р.